

AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH
IM. EUGENIUSZA GEPPERTA
WE WROCŁAWIU

SYLABUS cz.1.- KARTA PRZEDMIOTU

Nazwa przedmiotu		Studium Relacji Przestrzennych – Pracownia dyplomowa	
Jednostka prowadząca	Wydział Rzeźby i Mediacji Sztuki, Katedra Mediacji Sztuki		
Profil studiów	ogólnoakademicki		
Kierunek	Mediacja Sztuki		
W zakresie (jeśli dotyczy)	Mediacja Sztuki – krytyka artystyczna, kurator wystaw		
Stopień studiów / poziom kwalifikacji	Studia pierwszego i drugiego stopnia/kwalifikacje poziom VI i VII		
Forma studiów	Studia stacjonarne		
Rok studiów / semestr	Rok III licencjat, semestr V i VI, Rok II magisterski, semestr III i IV, Wolny wybór		
Wymiar zajęć (liczba godzin kontaktowych) semestr	60		
Wymiar zajęć (liczba godzin kontaktowych) tydzień	4		
Liczba godzin samodzielnej pracy studenta	90		
Liczba punktów ECTS	12 pkt ETCS		
Rodzaj zajęć (wykład, ćwiczenia, seminarium, konwersatorium, laboratorium)	Wykład, ćwiczenia, konwersatorium.		
Pracownia (jeśli dotyczy)	Studium Relacji Przestrzennych		
Prowadzący pracownię	Dr hab. Maria Wrońska		
Osoba/zespół prowadzący przedmiot	Dr hab. Maria Wrońska Wykl. Katarzyna Bogusz		
Cel kształcenia przedmiotu	Rozpoznanie zależności przestrzennych w momencie podejmowania artystycznych działań. Szukanie związków z podejmowanymi problemami w obszarze własnych zainteresowań i doświadczeń. Uświadomienie indywidualnej odpowiedzialności za kształt dzieła. Szukanie indywidualnych rozwiązań . Świadome użycie środków wyrazu.		
Wymagania wstępne	Rozbudzona świadomość bycia w przestrzeni.		
Efekty uczenia się:		Kod efektów przedmiotowych	Odniesienie do efektów kierunkowych
– wiedza (zna i rozumie)	- Rozumie konteksty kulturowe, społeczne, religijne i polityczne sztuki i rozpoznaje związki pomiędzy dziełem sztuki a refleksją teoretyczną i myślą este-	K_W06	P6S_WG

	<p>tyczną.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Posiada wiedzę na temat możliwości zastosowania eksperymentalnych technologii kreacji artystycznej. - Posiada wiedzę o tworzeniu komunikatów tekstowych i audiowizualnych, w tym materiałów informacyjnych z wykorzystaniem narzędzi multimedialnych. - Rozumie powiązania pomiędzy sztuką a dziedzinami takimi jak historia sztuki, psychologia, filozofia. - Odpowiednio dobiera medium do realizacji dzieła. - Stosuje wiedzę z zakresu współczesnych mediów i intermedii. - Samodzielnie powiększa wiedzę na temat kontekstu historycznego i kulturowego sztuk plastycznych zwłaszcza w odniesieniu do swojego kierunku studiów i wybranej specjalności. - Zna współczesne idee i refleksję teoretyczną dotyczącą sztuki współczesnej. - Wie, jak wykorzystywać wiedzę o stylach artystycznych i tradycjach twórczych w tworzeniu własnych oryginalnych prac artystycznych. - Potrafi umiejscowić własne działania twórcze w kontekście historycznym i kulturowym. - Rozumie relacje pomiędzy teoretycznymi podstawami swojej specjalności artystycznej a podejmowanymi przez siebie praktycznymi realizacjami. - Zna wzorce będące podstawą kreacji artystycznej. - Potrafi zwerbalizować swoje dążenia artystyczne świadomie wybierając adekwatną formę medialną. 	<p>K_W09</p> <p>K_W14</p> <p>K_W19</p> <p>K_07</p> <p>K_09</p> <p>K_W05</p> <p>K_W06 K_W09</p> <p>K_W10</p> <p>K_W11</p> <p>K_W15</p> <p>K_W17</p>	<p>P6S_WG</p> <p>P6S_WG</p> <p>P6S_WG</p> <p>P6S_UG</p> <p>P6S_UW P6S_UU</p> <p>P7S_WG</p> <p>P7S_WG P7S_WG</p> <p>P7S_WG</p> <p>P7S_WG</p> <p>P7S_WG</p> <p>P7S_WG</p>
– <i>umiejętności (potrafi)</i>	<ul style="list-style-type: none"> - Samodzielnie decyduje o projektach własnych prac artystycznych i sposobach ich realizacji. - Potrafi pracować w zespołach współtworząc różnorodne wystawy, prezentacje, akcje artystyczne, zbiorowe i indywidualne, również zdalnie z wykorzystaniem sieci internetowej. - Potrafi wykorzystywać wyobraźnię, intuicję i emocje w realizacji własnych zadań artystycznych. - Wyszukuje i zdobywa samodzielnie wiedzę z zakresu historii sztuki i sztuki współczesnej, analizuje, ocenia, selekcjonuje i użytkuje zdobyte informacje. - Aktywnie uczestniczy we współczesnym życiu artystycznym prezentując publicznie własne dokonania twórcze. - Wykorzystuje własne doświadczenie życiowe, tożsamość, ciekawość świata do proponowania i rozwijania problemów artystycznych. - Tworzy własne, samodzielne koncepcje artystyczne w zakresie wybranej specjalności i potrafi je zrealizować. - Projektuje cykl dyplomowy integrując wiedzę z różnych dziedzin aktywności artystycznej. - Samodzielnie tworzy komunikaty tekstowe uwzględniając współczesne techniki medialne i różnorodne kanały informacyjne. - Wykorzystuje interdyscyplinarną wiedzę m.in. z zakresu estetyki, nauk społecznych i prawa projektując efekty swoich działań artystycznych. - Jest pomysłodawcą, twórcą i organizatorem różnorodnych wydarzeń artystycznych, angażujących zespoły i twórców indywidualnych. - Potrafi zachować swobodę i niezależność wypowiedzi artystycznej. 	<p>K_U10</p> <p>K_U13</p> <p>K_U23</p> <p>K_U26</p> <p>K_U29</p> <p>K_U03</p> <p>K_U04</p> <p>K_U05</p> <p>K_U12</p> <p>K_U09</p> <p>K_U16</p> <p>K_U22</p>	<p>P6S_UW P6S_UU</p> <p>P6S_UK P6S_UO</p> <p>P6S_UU</p> <p>P6S_UK</p> <p>P6S_UK</p> <p>P7S_WG P7S_UU</p>

	- Wykorzystuje różne ujęcia teoretyczne i praktyczne, podstawy metodologiczne i źródła w przygotowaniu swoich pisemnych i ustnych wypowiedzi.	K_U25	
<i>– kompetencje społeczne (jest gotów do)</i>	- Rozumie potrzebę ciągłego dokształcania się i samodzielnego zdobywania wiedzy. - Integruje wiedzę z różnych dziedzin, krytycznie ją ocenia. - Podejmuje krytyczną analizę własnej postawy twórczej. - Niezależnie podejmuje działania artystyczne, inicjatywy kuratorskie i w dziedzinie krytyki artystycznej.	K_K01 K_K03 K_K10 K_K05	P7S_KR P7S_KO P7S_KK P7S_KK
Ogólna treść zajęć	Koncepcja dydaktyczna związana z wyborem przedmiotu bazuje na indywidualnej pracy z każdym studentem z osobna. Program dostosowywany jest do indywidualnych potrzeb i zainteresowań studenta. Praca dydaktyczna ma na celu wyzwolenie indywidualnego charakteru doświadczeń w czasie podejmowanych przez studenta zadań. To on często narzuca temat, a dydaktyk służy pomocą przy merytorycznej i praktycznej jego realizacji. Projekty indywidualne realizowane w skali semestru podlegają dyskusji w obrębie tematu jak i użytego do jego realizacji medium. Każda propozycja to osobna praca.		
Kryteria oceny	1. 50 % - Realizacja programu (wykonanie cyklu zadań semestralnych 3 zadania dla studentów wolnego wyboru / praca nad dyplomem dla dyplomantów) – analiza i ocena wykonania poszczególnych zadań i przegląd prac. 2. 25 % - Inwencja w rozwiązaniu zadań (wskazanych i w propozycjach własnych) – analiza i ocena wykonania poszczególnych zadań i przegląd prac. 3. 15 % - Sprawność warsztatowa – dobór adekwatnego medium do założeń projektu. 4. 10 % - Obecność na zajęciach.		
Metody oceny (egzamin pisemny, egzamin ustny, test, esej/referat, prezentacja/portfolio, przegląd prac)	Przegląd prac.		
Sposób zaliczenia (Z,ZS,E,PE)	I semestr: zaliczenie ze stopniem II semestr: przegląd egzaminacyjny		
Literatura	Literatura podstawowa: - Georges Perec „Przestrzenie” - Mircea Eliade „Sacrum, Mit, Historia” - Krystyna Wilkoszewska „Wizje i re-wizje sztuki. Wielka księga estetyki w Polsce” - Arnold Berleant „Prze-mysśleć estetykę” - red. Maria Popczyk „Muzeum sztuki” - Brian O'Doherty, „Białe sześcian od wewnątrz: ideologia przestrzeni galerii” - Dick Higgins „Intermedia” - aktualne czasopisma i literatura; rocznik „Rzeźba Polska”, „Kwartalnik Rzeźby Orońsko”, „Sculpture”, „Format”, „Dyskurs”, „Obieg”, „Kunstforum” Literatura uzupełniająca: - Alain Corbin „Historia ciszy i milczenia”		
Język wykładowy	Polski, możliwość komunikacji w języku angielskim		

AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH
IM. EUGENIUSZA GEPPERTA
WE WROCŁAWIU

SYLABUS cz.2 - PROGRAM PRZEDMIOTU

Nazwa przedmiotu	
Jednostka prowadząca	Wydział Rzeźby i Mediacji Sztuki, Katedra Mediacji Sztuki
Rok akademicki	2024/25
Kierunek	Mediacja Sztuki
W zakresie (jeśli dotyczy)	Mediacja Sztuki – krytyka artystyczna
Stopień studiów / poziom kwalifikacji	Studia pierwszego i drugiego stopnia/kwalifikacje poziom VI i VII
Forma studiów	Stacjonarne
Rok studiów / semestr	Rok III pierwszego stopnia, semestr V i VI Rok II drugiego stopnia, semestr III i IV
Pracownia (jeśli dotyczy)	Studium Relacji Przestrzennych
Prowadzący pracownię	Dr hab. Maria Wrońska
Osoba/zespół prowadzący przedmiot	Dr hab. Maria Wrońska Wykł. Katarzyna Boogusz
Cel kształcenia przedmiotu	Rozpoznanie zależności przestrzennych w momencie podejmowania artystycznych działań. Szukanie związków z podejmowanymi problemami w obszarze własnych zainteresowań i doświadczeń. Uświadomienie indywidualnej odpowiedzialności za kształt dzieła. Szukanie indywidualnych rozwiązań. Świadomie użycie środków wyrazu.
Program pracowni	Koncepcja dydaktyczna związana z wyborem przedmiotu bazuje na indywidualnej pracy z każdym studentem z osobna. Program dostosowywany jest do indywidualnych potrzeb i zainteresowań studenta. Praca dydaktyczna ma na celu wyzwolenie indywidualnego charakteru doświadczeń w czasie podejmowanych przez studenta zadań. To on często narzuca temat, a dydaktyk służy pomocą przy merytorycznej i praktycznej jego realizacji. Projekty indywidualne realizowane w skali semestru podlegają dyskusji w obrębie tematu jak i użytego do jego realizacji medium. Każda propozycja to osobna praca.
Szczegółowa treść zajęć	<p>I semestr</p> <p>Podejmowane tematy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Rozpaczliwe łkanie - Skarga, skarga, skarga - Dialog dwóch samotnych ludzi - Trans po 16:00 <p>Współpraca z Instytutem im. Grotowskiego – prezentacja pracy nad ciałem Ryszarda Cieślaka, film „Apocalipsis cum figuris” – słowo wstępne Tobiasz Papuczys</p> <p>Wykłady:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Monumenty dawnej Jugosławi – dr Mariusz Kosiba - Prezentacja i filmowe materiały archiwalne dotyczące Góry Św. Anny – Amfiteatr i Pomnik Xaverago Dunikowskiego <p>Poruszane zagadnienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Poniemieckie - Niewygodne dziedzictwo - Cmentarze

	<p>- Znalezienie określonej przestrzeni, badanie jej charakteru, podkreślenie oddziaływania miejsca.</p> <p>II semestr</p> <p>Rozwinięcie problemów zawartych w programie I semestru o zaproponowanie własnych, indywidualnych tematów zadań i ich realizację. Praca nad dyplomami.</p> <p>Kontynuacja współpracy z Instytutem im. Grotowskiego – prezentacje dyskusje o archiwalnych filmach z zakresu antropologii.</p>
Metody dydaktyczne (wykład, pokaz, dyskusja, metoda sytuacyjna, ćwiczenia warsztatowe, ćwiczenia projektowe, prace/projekty zespołowe, konsultacje indywidualne, korekty zespołowe)	<p>Ćwiczenia</p> <p>Wykłady</p> <p>Dyskusje</p> <p>Konwersatoria</p> <p>Współpraca z instytucjami kultury</p> <p>Wycieczki, spacer</p>
Kryteria oceny	<p>1. 50 % - Realizacja programu (wykonanie cyklu zadań semestralnych 3 zadania dla studentów wolnego wyboru / praca nad dyplomem dla dyplomantów) – analiza i ocena wykonania poszczególnych zadań i przegląd prac.</p> <p>2. 25 % - Inwencja w rozwiązywaniu zadań (wskazanych i w propozycjach własnych) – analiza i ocena wykonania poszczególnych zadań i przegląd prac.</p> <p>3. 15 % - Sprawność warsztatowa – dobór adekwatnego medium do założeń projektu.</p> <p>4. 10 % - Obecność na zajęciach.</p>
Metody oceny (egzamin pisemny, egzamin ustny, test, esej/referat, prezentacja/portfolio, przegląd prac)	Przegląd prac.
Sposób zaliczenia (Z,ZS,E,PE)	<p>I semestr: zaliczenie ze stopniem</p> <p>II semestr: przegląd egzaminacyjny</p>

PRZEWODNIK PO SYLABUSIE część 1 karta przedmiotu
Praktyczne informacje pomocne w posługiwaniu się wzorem sylabusa

Informacje wstępne

1. Sylabus jest przygotowany dla studiów I i II stopnia oraz jednolitych studiów magisterskich, może też, po pewnych modyfikacjach (duplikacji, modyfikacjach treści) - pola zostają bez zmian, być wykorzystywany dla studiów podyplomowych, kursów kształcących i szkoleń.
2. Tabelaryczna forma opisu przedmiotu obowiązuje w ASP, przy czym cz. 1 sylabusa - karta przedmiotu stanowi stały element opisu przedmiotu, a cz.2 program pracowni składany jest corocznie po aktualizacji szczegółowej treści zajęć w DOS do dnia 15 września.
3. Obowiązuje jeden sylabus dla danego przedmiotu (objętego wspólną nazwą), bez względu na liczbę osób prowadzących zajęcia, pracownię prowadzącą zajęcia oraz niezależnie od zróżnicowania form zajęć.

PRZEWODNIK PO SYLABUSIE – część 1 karta przedmiotu**Nazwa przedmiotu**

Pole zawiera pełną nazwę przedmiotu, zgodną z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku.

Nazwa jednostki prowadzącej kierunek

W polu tym podawana jest nazwa wydziału/zakładu oferującej dany przedmiot. W przypadku, gdy struktura wydziału obejmuje katedry, wpisuje się także nazwę katedry

Kierunek

Nazwa kierunku studiów jest wpisywana zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku

Zakres studiów

Nazwa zakresu studiów, o ile dotyczy, jest wpisywana zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku

Stopień studiów/ Poziom kwalifikacji

Stopień studiów jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i dotyczy:

studiów pierwszego stopnia/kwalifikacje poziomu VI

studia drugiego stopnia/ kwalifikacje poziomu VII

jednolite studia magisterskie/ kwalifikacje poziomu VII

W przypadku wykorzystywania tego wzoru sylabusu na potrzeby studiów podyplomowych

Forma

Forma studiów jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i dotyczy :

studia stacjonarne/studia niestacjonarne

Wymiar godzin kontaktowych

Liczba godzin jest wpisywana zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i harmonogramem zajęć i

Liczba godzin samodzielnej pracy studenta

Liczba godzin obejmuje samodzielne przygotowywanie się do zajęć, czy egzaminu, samodzielna lektura, przygotowanie i prezentacja projektu, przygotowanie prezentacji i inne postaci uczenia się ukierunkowanego przez nauczyciela

Liczba punktów ECTS

Wyjaśnienia szczegółowe dotyczące przypisywania punktów ECTS w kontekście tworzenia sylabusu:

- a) Liczba punktów ECTS jest ustalana dla przedmiotu. Określona liczba punktów ECTS za przedmiot jest rezultatem negocjacji między osobą, która tworzy sylabus, oraz osobą odpowiedzialną za kierunek/ ścieżkę kształcenia w momencie tworzenia danego programu kształcenia (np. osoba przewodnicząca radzie programowej kierunku/kierownik katedry). Liczba punktów,
Trzeba pamiętać, że istnieją ogólne regulacje dotyczące np. tego, że w trakcie studiów I stopnia student zdobywa 180 ECTS, a w trakcie studiów II stopnia - 120 ECTS(30 ECTS na 1 semestr). Nie ma natomiast żadnych regulacji dotyczących liczby punktów ECTS przyznawanych za seminaria i egzaminy dyplomowe. Autor sylabusu musi mieć świadomość, że jego przedmiot nie jest „samodzielnym bytem”, a wpisuje się w daną koncepcję programową, jest częścią programu kształcenia zorientowanego na osiągnięcie zakładanych efektów. Tym samym przedmiot wyraża nakład pracy studenta „wyceniony” punktami ECTS odpowiednimi dla osiągnięcia wszystkich przewidzianych w nim efektów kształcenia, stanowiących element kwalifikacji kształtowanych w ramach danego programu (kwalifikacje uzyskane dzięki studiom na danym kierunku, to osiągnięcie wszystkich założonych w ich programie efektów kształcenia).
- b) Strategia obliczania / szacowania punktów ECTS odbywa się w oparciu o następujące założenia:
1 punkt ECTS oznacza około 30 godzin pracy studenta w różnych formach, takich jak między innymi: uczestniczenie w zajęciach dydaktycznych, samodzielne przygotowywanie się do zajęć, czy egzaminu, samodzielna lektura, realizacja prac, przygotowanie i prezentacja projektu, przygotowanie prezentacji i inne postaci uczenia się ukierunkowanego przez nauczyciela

Dlatego ważne jest, by w sylabusie wyraźnie, szczegółowo określić wymagania, tak, by student miał świadomość, jakie zadania musi zrealizować, czyli jakiego nakładu jego pracy w czasie będzie wymagało uzyskanie zaliczenia przedmiotu. Tym samym zyska on czytelną informację, dlaczego przedmiotowi przyznano określoną liczbę punktów.

Przykładowy podział:

- a) zajęcia z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego i studenta:
 - ! 30 godzin wykładu: 1 punkt ECTS;
 - ! 30 godzin ćwiczeń: 1 punkt ECTS;
 - ! 30 godzin konsultacji, w tym 15 godzin Prof. oraz 15 godzin dr(kontakt oferowany - 1 godz. tygodniowo): 1 punkt ECTS;
- b) praca własna studenta:
 - ! 30 godzin pracy własnej studenta pod kierunkiem nauczyciela (przygotowanie materiałów potrzebnych do zajęć oraz realizowanych projektów, studiowanie zalecanej literatury, realizacja badań i innych zadań w ramach dwóch odrębnych projektów: badawczego oraz praktycznego) : 1 punkt ECTS;

Razem: **3 punkty ECTS** (za 90 godzin zajęć z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego i studenta) + **1 punkt ECTS** (za 30 godzin pracy własnej studenta poza zajęciami z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego).**Łącznie 4 punkty ECTS.**

Rodzaj zajęć

Rodzaj zajęć jest wpisywany wyłącznie z przygotowanej listy i zgodnie ze sposobem odbywania zajęć, czyli:

- ! wykład,
- ! ćwiczenia: audytoryjne, warsztatowe, wychowania fizycznego,
- ! laboratorium,
- ! konwersatorium,
- ! lektorat,
- ! seminarium.

Zależnie do specyfiki przedmiotu może obejmować więcej niż jeden rodzaj.

Pracownia

Wpisuje się nazwę pracowni zgodnie z obowiązującą strukturą w jednostce, w której prowadzony jest przedmiot.

Prowadzący pracownię

Wpisuje się nazwisko osoby sprawującej funkcję kierowniczą w pracowni.

Osoba /zespół prowadzący przedmiot

Wpisuje się nazwiska wszystkich prowadzących zajęcia z danego przedmiotu, bez względu na ich formę. Jako pierwsze wymienia się nazwisko osoby koordynującej opracowanie programu danego przedmiotu.

Cel kształcenia przedmiotu

W polu tym należy umieścić cele ogólne danego przedmiotu, definiowane jako wyraz intencji prowadzącego zajęcia. Sformułować należy od jednego do maksymalnie kilku celów (zależnie od liczby godzin i form zajęć).

Cel kształcenia dostarcza ogólnego opisu obszaru zmiany w ogólnie rozumianych kompetencjach studenta, jaka nastąpić może po zakończeniu kursu danego przedmiotu. Jest to rodzaj wstępnej informacji o przedmiocie (czemu poświęcone są zajęcia, jakie jest ich zadanie), która znajduje swoje uszczegółowienie w innych polach sylabusu. Do celów kształcenia dostosowuje się metody zajęć w związku z nimi określa się zasadnicze treści kształcenia i literaturę co w sumie ma stworzyć studentom możliwości osiągnięcia założonych efektów kształcenia. Przy czym cel kształcenia nie niesie ze sobą gwarancji jego osiągnięcia, natomiast stanowi najbliższy punkt odniesienia dla formułowania szczegółowych efektów kształcenia.

Cel kształcenia wiąże program danego przedmiotu z całym programem kształcenia (na danym kierunku studiów, czyli pozwala wskazać miejsce danego przedmiotu w strukturze profilu absolwenta danych studiów.

Przykłady

Zapoznanie studentów z historią i teorią kultury

Przygotowanie studentów do korzystania z nowoczesnych technologii informacyjnych i ich praktycznego zastosowania.

Zapoznanie studentów z praktycznym wymiarem metodologii projektowania. Stworzenie podstaw do krytycznej refleksji nad przydatnością narzędzi projektowych i efektów uzyskanych w wyniku ich zastosowania.

Wymagania wstępne

W polu tym wyróżnione zostały dwa zakresy informacji, odwołujące się do różnych sytuacji studenta, które jednak nie wykluczają się wzajemnie i dlatego w sylabusie powinny zostać podane obydwa:

Wymagania formalne wymagają podania nazwy tych przedmiotów, których wcześniejsze zaliczenie jest niezbędne do realizowania treści danego przedmiotu. W tym przypadku konieczne jest odwołanie się do obowiązującego programu kształcenia na danym kierunku studiów.

Mają one znaczenie zwłaszcza dla tych studentów, którzy studiują bez większych przerw oraz zgodnie z programem obowiązującym na danym wydziale.

Wymagania wstępne obejmują zakres wiadomości, umiejętności i kompetencji przydatnych do realizacji treści danego przedmiotu lub traktowanych jako niezbędne do jego realizacji, scharakteryzowane syntetycznie i zwięźle.

Mają one znaczenie zwłaszcza dla tych studentów, którzy wyjeżdżają na studia do innych ośrodków (np. w ramach programu Erasmus lub wymiany międzyuczelnianej ASP), przenoszą się z innych szkół wyższych, studiowali inny kierunek na poziomie studiów I stopnia, a podjęli studia II stopnia na danym kierunku, wracając z urlopów lub wznawiając studia po dłuższej przerwie.

Określenie wymagań wstępnych pozwala studentowi (który z różnych powodów nie spełnił wymagań formalnych) na ustalenie, jakie wiadomości, umiejętności i kompetencje społeczne powinien osiągnąć samodzielnie i uzupełnić, by móc efektywnie uczestniczyć w zajęciach z danego przedmiotu.

Przykład

Studenci powinni posiadać wiedzę i umiejętności związane z kierunkiem studiów, wykazywać wewnętrzną motywację, otwartość i kreatywność myślenia, interesować się nowymi zjawiskami w sztuce i kulturze, posiadać doświadczenie w zakresie realizacji prac w wykorzystaniem mediów rzeźbiarskich.

Efekty uczenia się

Pole to zawiera opis zakładanych efektów uczenia się, czyli tego, co student powinien po zakończeniu zajęć wiedzieć, rozumieć, umieć, być zdolnym wykonać (zademonstrować), itd., dlatego:

- a) W sylabusie uwzględnia się tylko efekty uczenia się możliwe do sprawdzenia i ocenienia (mieralne /weryfikowalne/ obserwowalne)
- b) W opisie efektów uczenia się wykorzystuje się tak zwane czasowniki operacyjne (przykłady poniżej), ujęte w formie osobowej, które nazywają konkretne czynności studenta poddawane sprawdzaniu.

Przy formułowaniu efektów kształcenia należy dążyć do:

- a) unikania nadmiernej detalizacji (rozdrabniania);
- b) zachowania - wynikających ze specyfiki treści kształcenia w ramach przedmiotu - proporcji między liczbą efektów kształcenia przypisanych do poziomu wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych;
- c) zapewnienia przystawalności efektów uczenia się danego przedmiotu do celów całego programu
- d) zachowania realizmu oczekiwań, czyli dostosowania efektów uczenia się do pozostałych założeń zawartych w sylabusie, czyli do celów kształcenia, treści programowych, form zajęć i metod dydaktycznych a także czasu przeznaczanego na realizację danego przedmiotu.
- e) w poszczególnych kategoriach efektów uczenia się należy stosować kodowanie kolejnych efektów, np. W01, U01, K01. Należy również wskazywać pokrycie kierunkowych efektów kształcenia. Najlepiej robić to, przy danym efekcie dla przedmiotu dopisując treść odpowiadającego mu efektu przewidzianego dla kierunku

Definiowanie efektów kształcenia obejmuje trzy poziomy, określone w PRK:

Wiedza

Wiedza rozumiana jest jako efekt przyswojenia (nie przetworzenia) informacji; składa się na nią „zbiór opisu faktów, zasad, teorii i praktyk powiązanych z określoną dziedziną pracy lub nauki”.

Przydatne (i stosowne) do opisanie efektów kształcenia w tej kategorii są na przykład następujące czasowniki (w formie osobowej), które pozwalają sprawdzić, czy student „wie i rozumie”:

nazywa, definiuje, wymienia, opisuje, wyjaśnia/tłumaczy, identyfikuje/rozpoznaje, streszcza, charakteryzuje, rozróżnia, uzupełnia, ilustruje, potrafi przedstawić w innej konwencji językowej, wyciąga proste wnioski, stawia hipotezy

Umiejętności

Kategoria umiejętności obejmuje umiejętności intelektualne/poznawcze oraz praktyczne. Generalnie oznacza „zdolność do stosowania wiedzy i rozwiązywania problemów”.

Przydatne (i stosowne) do opisanie efektów kształcenia w tej kategorii są na przykład następujące czasowniki (w formie osobowej), które pozwalają sprawdzić, czy student potrafi zastosować wiedzę w sytuacjach typowych i nietypowych, czy posiada umiejętności analizowania, dokonywania syntez i oceniania:

rozwiązuje, konstruuje, porównuje, klasyfikuje, porządkuje, wybiera sposób, projektuje, proponuje (alternatywne rozwiązania), organizuje, planuje, dowodzi, wyprowadza wnioski na podstawie twierdzeń, przewiduje, weryfikuje, analizuje, wykrywa, ocenia, szacuje, argumentuje sądy, ustala kryteria, rozpoznaje motywy lub przyczyny, poddaje krytyce, dyskutuje, modeluje, bada, diagnozuje

Kompetencje społeczne (postawy)

Kategoria ta obejmuje zdolność do samodzielnego lub przebiegającego w grupie, odpowiedzialnego wykonywania powierzonych zadań, gotowość do uczenia się przez całe życie, sprawność komunikowania się, umiejętność współdziałania z innymi jako członka lub lidera zespołu. Jest ona trudniejsza do szczegółowego zdefiniowania w formie sprawdzalnych celów szczegółowych, ale można ją jasno wyrazić, ponieważ cele te są możliwe do zaobserwowania.

Do opisanie efektów kształcenia w objętych tą kategorią przydatne są na przykład następujące czasowniki (w formie osobowej) i zwroty:

zachowuje ostrożność/krytycyzm w wyrażaniu opinii, dyskutuje, zachowuje otwartość na ..., pracuje samodzielnie, wykazuje kreatywność w ..., pracuje w zespole, kieruje pracą zespołu/ pełni funkcje kierownicze, troszczy się/dba o ..., wykazuje odpowiedzialność za ..., angażuje się w ..., przestrzega poczynionych ustaleń, chętnie podejmuje się ..., jest zorientowany na ..., docenia, akceptuje, jest wrażliwy na, dąży do ...

Ogólna treść zajęć

W tym polu umieszcza się jasną i zwięzłą prezentację treści realizowanych podczas zajęć, skupiając się raczej na problematyce czy zasadniczych zagadnieniach realizowanych podczas zajęć, stosownie do przypisanej przedmiotowi liczby godzin i punktów ECTS.

Kryteria oceny

Określenie kryteriów, wg których oceniana będzie praca studenta, może obejmować np. zgodność rozwiązania z tematem, poprawność merytoryczną, oryginalność zaproponowanych rozwiązań, komplementarność, wieloaspektowość. Wśród kryteriów można uwzględniać zarówno proces ich wykonywania, jak i efekt końcowy, czyli frekwencję, zaangażowanie, samodzielność studenta i sposób prezentacji na przeglądzie czy jakość realizacji pracy.

Metody oceny

Metoda oceny jest ustalana przez prowadzącego przedmiot w sposób zbieżny ze sposobem zaliczenia i może stanowić: egzamin pisemny, egzamin ustny, test, esej/referat, prezentacja/portfolio, przegląd prac.

Sposób zaliczenia

Sposób zaliczenia przedmiotu jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i może stanowić: zaliczenia, zaliczenie ze stopniem, egzamin, przegląd egzaminacyjny.

Literatura

Przy ustalaniu liczby pozycji składających się na wykaz literatury, należy uwzględnić ogólną liczbę punktów ECTS przypisanych danemu przedmiotowi, obejmującą także szacowany czas pracy własnej studenta poświęconej na lekturę. Należy pamiętać, że wykaz literatury przeznaczony jest dla studenta, dlatego trzeba wziąć pod uwagę dostępność przywoływanych pozycji dla studiujących.

Język wykładowy

Podaje się tylko jeden język, w jakim prowadzone są zajęcia oraz wskazanie, co do możliwości komunikacji winnym języku. Jeśli przedmiot jest realizowany jednocześnie w dwóch językach, wskazuje się obydwa.

PRZEWODNIK PO SYLABUSIE – część 2 program przedmiotu

Nazwa przedmiotu

Pole zawiera pełną nazwę przedmiotu, zgodną z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku.

Nazwa jednostki prowadzącej kierunek

W polu tym podawana jest nazwa wydziału/zakładu oferującej dany przedmiot. W przypadku, gdy struktura wydziału obejmuje katedry, wpisuje się także nazwę katedry

Kierunek

Nazwa kierunku studiów jest wpisywana zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku

Zakres studiów

Nazwa zakresu studiów, o ile dotyczy, jest wpisywana zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku

Stopień studiów/ Poziom kwalifikacji

Stopień studiów jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i dotyczy:

studiów pierwszego stopnia/kwalifikacje poziomu VI

studia drugiego stopnia/ kwalifikacje poziomu VII

jednolite studia magisterskie/ kwalifikacje poziomu VII

W przypadku wykorzystywania tego wzoru sylabusu na potrzeby studiów podyplomowych

Forma

Forma studiów jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i dotyczy :

studia stacjonarne/studia niestacjonarne

Pracownia

Wpisuje się nazwę pracowni zgodnie z obowiązującą strukturą w jednostce, w której prowadzony jest przedmiot.

Prowadzący pracownię

Wpisuje się nazwisko osoby sprawującej funkcję kierowniczą w pracowni.

Osoba /zespół prowadzący przedmiot

Wpisuje się nazwiska wszystkich prowadzących zajęcia z danego przedmiotu, bez względu na ich formę. Jako pierwsze wymienia się nazwisko osoby koordynującej opracowanie programu danego przedmiotu.

Cel kształcenia przedmiotu

W polu tym należy umieścić cele prowadzenia danego przedmiotu, definiowane jako wyraz intencji prowadzącego zajęcia. Sformułować należy zakładane cele w formie opisowej obszaru zmiany w ogólnie rozumianych kompetencjach studenta, jaka nastąpić może po zakończeniu kursu danego przedmiotu, jako rodzaj uszczegółowienia celu kształcenia z cz.1 sylabusu, tj. karty przedmiotu.

Cel kształcenia wiąże program danego przedmiotu z całym programem kształcenia (na danym kierunku studiów, czyli pozwala wskazać miejsce danego przedmiotu w strukturze profilu absolwenta danych studiów.

Program pracowni

Opis zawierać powinien założenia programowe dotyczące zasadniczych kwestii związanych ze sposobem realizacji programu dydaktycznego, w tym: obszar/dziedzinę prowadzonych zajęć, specyfikę prowadzonych prac artystyczno-badawczych, podejście do podejmowanych zagadnień artystycznych/projektowych, sposób pracy ze studentem, merytoryczne i mentalne priorytety zakładane jako cel prowadzonej dydaktyki.

Szczegółowa treść zajęć

W tym polu umieszcza się treści zadań realizowanych podczas zajęć, zgodnych z problematyką czy zasadniczymi zagadnieniami realizowanymi podczas zajęć, stosownie do przypisanej przedmiotowi liczby godzin i punktów ECTS.

Metody dydaktyczne

Metoda oceny jest ustalana przez prowadzącego przedmiot i może stanowić: egzamin pisemny, egzamin ustny, test, esej/referat, prezentacja/portfolio, przegląd prac

Kryteria oceny

Określenie kryteriów, wg których oceniana będzie praca studenta, może obejmować np. zgodność rozwiązania z tematem, poprawność merytoryczną, oryginalność zaproponowanych rozwiązań, komplementarność, wieloaspektowość. Wśród kryteriów można uwzględniać zarówno proces ich wykonywania, jak i efekt końcowy, czyli frekwencję, zaangażowanie, samodzielność studenta i sposób prezentacji na przeglądzie czy jakość realizacji pracy.

Metody oceny

Metoda oceny jest ustalana przez prowadzącego przedmiot w sposób zbieżny ze sposobem zaliczenia i może stanowić: egzamin pisemny, egzamin ustny, test, esej/referat, prezentacja/portfolio, przegląd prac.

Sposób zaliczenia

Sposób zaliczenia przedmiotu jest wpisywany zgodnie z obowiązującym programem kształcenia na danym kierunku i może stanowić: zaliczenia, zaliczenie ze stopniem, egzamin, przegląd egzaminacyjny.